

Inèrcia independentista

Encarrilem la tercera via independentista

La unitat de les forces independentistes no és un valor absolut, però sí que és objectivament desitjable.

Les properes eleccions municipals a Barcelona representaran un altre pas important en la curta però molt intensa vida de la nostra organització, i alhora en la llarga però també intensa història de l'independentisme català.

La consulta del 10 d'abril a Barcelona ha situat l'opció independentista al nivell que es mereix: només cal veure que, amb referència als votants de Barcelona, el "sí" iguala els vots de Convergència a les últimes eleccions al Parlament, dobla els aconseguits pel PSC (aquesta dada convindria recordar-li al president Zapatero quan menysté la consulta) o supera els del PSC i PP junts. Podem concloure, per tant, que el sentiment independentista és present i amb gran força a la nostra ciutat i que recau en les pròpies forces polítiques independentistes la responsabilitat de saber donar resposta a aquest sentiment. Les eleccions a l'Ajuntament de Barcelona són un primer pas en aquest objectiu, no pas el definitiu, però sí un primer pas al voltant de dos conceptes que caldrà observar amb atenció: la unitat i la transversalitat.

La unitat de les forces independentistes no és un valor absolut, però sí que és objectivament desitjable, i la candidatura d'Unitat per Barcelona, que reuneix Esquerra, Reagrupament i Democràcia Catalana és un pas molt significatiu en aquest sentit. La política en democràcia és per damunt de tot la capacitat de generar confiança en les persones que han d'elegir el govern d'un país o d'una ciutat, i aquesta confiança es transmet per molt diversos factors. La capacitat de trobar acords, posant al capdavant de les nostres actuacions el servei als interessos comuns de país, és sens dubte un pas en aquest sentit.

Ahora i en la mateixa línia esmentada, la capacitat de raonar en base al sentit comú i objectiu, i no d'acord amb estereotips de dreta esquerra, permet un debat amb sentit de país. Aquesta transversalitat que impregna el pacte d'Unitat per Barcelona és una demostració de voluntat de prioritzar les necessitats de Catalunya, i parteix del convenciment que la possibilitat

de realitzar polítiques eficients en qualssevol dels sectors de govern seria radicalment diferent si fóssim un Estat i no pas com ara, que som un simple òrgan de descentralització administrativa d'un Estat que ens nega l'existència com a nació.

Cap dels anteriors raonaments ens poden fer oblidar que el perfil propi de cadascuna de les organitzacions polítiques independentistes és important; només afirmo que cal observar com a positiu que l'acord neix (com tots els acords) de la renúncia de totes les parts a algun dels seus convenciments, a alguna de les seves característiques definidores, però salvaguardant, mantenint i fins i tot reforçant allò que ens és comú, allò que ens fa compartir un eix comú d'identitat i de lluita política, com és el compromís amb la llibertat i la dignitat de Catalunya i de cadascun dels seus ciutadans i ciutadanes.

És per això que aquest pacte ens permet albirar la concepció d'un nou eix polític a Barcelona, no gregari d'altres forces, una tercera via política, la de l'independentisme, que amb força i identitat pròpies representi una alternativa a les opcions de CiU o PSC i un pas endavant ferm i positiu cap a la configuració d'aquest tercer espai que, de forma necessària, es compromet ja avui amb un futur de llibertat i dignitat per Catalunya.

Ignasi Planas

Candidat de Reagrupament per l'Ajuntament de Barcelona

L'objecte de la política és el servei a la col·lectivitat, i el polític és, per tant, una persona que decideix servir el poble, una responsabilitat pública: està obligat a decidir i a dirimir, està obligat a actuar en nom del poble al qual lliurement ha volgut servir. Quan el polític actua així, el poble se sent segur d'un lideratge que l'estira, que l'acompanya i que l'empeny. Quan això no passa, la societat pot entrar en decadència o bé reaccionar i renèixer. La darrera opció és aquella per la qual lluitem cada dia a Reagrupament.

A Catalunya hem tingut i tenim manca de lideratge institucional, però hem reaccionat, i podem dir que, en els darrers anys, hem tingut els millors polítics que un poble pot desitjar, polítics amb coratge, com l'alcalde d'Arenys de Munt, en Carles Mora; polítics com els organitzadors de la marxa dels 10 Mil amb l'Enric Canela; polítics com els milers de voluntaris de les consultes des del 13D, fins al 10A; polítics com els membres del CCN, amb un missatge contundent sobre l'espoli fiscal de Catalunya; polítics com els reagrupats, que no ens cansem d'explicar que existeix un full de ruta clar cap a la independència del nostre poble. Ciutadans que ens comprometem a fer de polítics perquè els polítics que tenim a les institucions juguen a fer de simples ciutadans quan van a votar d'amagatotis "Sí, vull una Catalunya independent".

La manca de lideratge polític institucional, afegit a la decepció en aquells que semblava que havien d'apropar-nos als nostres objectius de llibertat nacional, fa que milers de ciutadans decideixin fer un servei al país actuant amb la màxima ambició política, amb objectius veritablement importants, com són la llibertat, la supervivència de la nació, l'assoliment de la plenitud com a poble.

Entre tots hem aconseguit una bona inèrcia independentista, però només amb inèrcia no arribarem fins al final. 900.000 independentistes són una palanca suficient per moure tot un país, si cerquem un bon punt sobre el qual fer força; per tant, cal que continuem fent de polítics arreu, opinant, convenent, explicant, protestant, exigint, comunicant, unint, sumant... votant.

No deixar de sumar esforços, no aturar la inèrcia independentista és el que representen les més de 50 candidatures d'unitat municipal que ha liderat Reagrupament, perquè també des de l'administració local estem al servei de la col·lectivitat –l'essència de la política–, una activitat noble i lloable per si mateixa, i que Reagrupament no entén si no va de bracet amb el més alt sentit patriòtic.

Marc Viñolas

Coordinador del Barcelonès

La llista de Reagrupament per Barcelona

Aquest són els candidats de Reagrupament que van a la llista de la coalició Unitat per Barcelona. Els hi hem demanat que ens resumeixen en un lema, el que volen per la ciutat.

Ignasi Planas Rivas	Avui a Barcelona. Demà a una Catalunya lliure!
Pilar Altarriba Muradell	Barcelona: ciutat per a viure, per a treballar i per a gaudir
Teresa Ribes Font	Des de l'ajuntament, treballarem per a fer de Barcelona, la capital del proper estat independent d'Europa. Junts els independentistes ho aconseguirem!
Joan Llacuna Creixell	Desenvolupem la capital en harmonia amb la resta del país. Organitzem la millor ciutat del món
Xavier Civit i Sánchez	Per una Barcelona humana, cultura i capital
Francesc J. Garcia Rivero	Farem de Barcelona una ciutat per a viure-hi
Enric Solé Codina	Regenerem Barcelona
Eduard Vivó i Font	Una ciutat pels ciutadans, una capital per un país
Xavier Castillo Martín	Per una Barcelona on els barris siguin capital

Unitat per Barcelona

Aquest és el logo i els membres integrants de la coalició que es presenta a les eleccions municipals del proper dia 22 de maig.

Reagrupament és la força que possibilita la unitat de l'independentisme

Aquests són tots els pobles de Catalunya on es presenten candidats de Reagrupament en coalició o amb candidatures pròpies

Amb CiU	Amb CUP	Amb SI	Amb ERC ó ERC+ altres forces locals	Candidatures pròpies o associades
Olot Sant Joan de Mollet Tagamanent Vilanova i la Geltrú	Girona Salt	Arenys de Mar Castellar del Vallès L'Hospitalet de Llobregat Tàrraga	Badalona Badia del Vallès Banyoles Blanes Bordils Calaf Castellbisbal Castellterçol El Vendrell Esplugues de Llobregat Flaçà Granollers Igualada L'Escola Mataró Palamós Parets del Vallès Sabadell Sant Antoni de Vilamajor Sant Cugat del Vallès Sant Feliu de Codines Sant Iscle de Vallalta Sant Just Desvern Sant Pere de Vilamajor Sta. Coloma de Gramenet Sitges Soses Terrassa Tordera	Bellver de Cerdanya Bolvir Puigcerdà Calella de la Costa
Coalició només amb ERC i DC	Barcelona			

No s'uneix qui pot sinó qui vol

Les eleccions autonòmiques del 28 de novembre van deixar diverses lectures. Una d'elles va ser que tot i els esforços que des de Reagrupament es van fer per aconseguir la unitat amb altres forces independentistes, recordem la crida de Joan Carretero a Arenys, la unitat reclamada per molts dels electors aleshores no va ser possible i va portar l'independentisme polític del país a tenir poca representació parlamentària.

Han arribat les eleccions municipals i Reagrupament ha seguit treballant en la línia d'avançar i aplanar el camí per aglutinar el màxim d'unió entre les forces sobiranistes i independentistes del país.

És per això que des dels municipis que ho han desitjat, els reagrupats hem treballat per agrupar forces independentistes i així fer candidatures conjuntes a diversos punts del país. Quan realment hi ha voluntat de treballar pel mateix objectiu, la unitat dels qui desitgen el mateix és possible.

Així, Reagrupament és l'únic actor polític que ha estat capaç d'entendre's amb tots i cadascun dels partits que formen l'arc polític, convençut que Catalunya és un país. Així, volgudament, s'han prioritzat

per Roger Granados

els pactes unitaris amb terceres forces no espanyolistes a fer candidatures úniques. Així, Reagrupament, avui forma equips municipals amb CiU en capitals

de comarca tan rellevants com Olot o Vilanova i la Geltrú. Des de la màxima transversalitat de la nostra associació, es treballa conjuntament amb la CUP a la capital del Gironès. A Barcelona es treballa amb ERC a fi de preparar la ciutat per ser la capital de l'Estat Català i no pas la segona ciutat d'un estat que no ens correspon. A Tàrraga la unió independentista ha estat possible amb SI. Tremp és l'exemple d'altres municipis on la cohesió necessària per a portar candidatures independentistes als ajuntaments fan que amb llista pròpia de Reagrupament s'aglutinin persones independents junt amb altres de Reagrupament que totes elles prioritzen la tasca d'anar cap independència i la democràcia de més qualitat des dels propis municipis. I aquests són només uns quants exemples de la munió de pobles on la voluntat d'unitat de les persones ha donat fruit.

Diuen que la unió fa la força i la unió depèn només de la voluntat. A Reagrupament ho tenim clar, no s'uneix qui pot, sinó qui de veritat ho vol.

Independentisme al món

Brussel·les és capital (3a part)

La francesització de Brussel·les és, sense cap mena de dubte, una ferida oberta per a molts flamencs. Els francòfons es neguen sistemàticament a aprendre el neerlandès.

La lluita contra la *Frenchification* de Brussel·les i dels municipis flamencs que li són perifèrics ha esdevingut

un autèntic cavall de batalla per als independentistes flamencs. D'ençà la conversió de Bèlgica en un estat federal, la Regió de Brussel·les-Capital és una de les tres que el formen. Les altres dues són Flandes i Valònia. A diferència d'aquestes, que són, majoritàriament, monolingües, Brussel·les-Capital és una regió bilingüe, i tots els seus dinou municipis, també, inclòs el municipi de Brussel·les. Tanmateix, malgrat ser originàriament una zona neerlandòfona, en l'actualitat, la Regió és francòfona en un 90%. Cal afegir, també, la forta presència de població al·lòfona, que s'ha establert a la regió i a la rodalia, que fa que, a banda del francès i l'holandès, la llengua anglesa i l'alemanya, sobretot, siguin

d'ús relativament habitual, sobretot en l'anomenat districte europeu, que és on s'ubiquen tant l'Europarlament, com els eurofuncionaris de la Comissió i d'altres organismes. Aquesta tendència cap a la *Frenchification* de Brussel·les es constata clarament en el mateix Parlament Regional de Brussel·les, on 72 dels 89 dels seus membres són francòfons.

La francesització de Brussel·les és, sense cap mena de dubte, una ferida oberta per a molts flamencs. Tanmateix, la ciutat de Brussel·les és també la seu del Parlament Flamenc, i, al Govern de Flandes és obligatori que, com a mínim, un dels seus membres sigui brussel·lès.

Els francòfons de Brussel·les, amb l'ajuda cada cop menys dissimulada de sectors polítics i mediàtics de la veïna França, es neguen sistemàticament a aprendre el neerlandès, i fins i tot no s'estan de menysprear-lo, quan afirmen

que ells parlen la llengua dels drets de l'home, de l'optimisme i de la llibertat. Aquest rebuig no ha fet més que incrementar la polarització entre les dues comunitats.

En els darrers anys, dos temes han tingut un protagonisme capdavanter en aquesta polarització:

L'un és el tema de la circumscripció electoral de Brussel·les-Halle-Vilvoorde (BHV), la qual incorpora 35 municipis flamencs, i permet als francòfons que hi viuen de votar partits francòfons. Per contra, cap flamenc que visqui en municipis valons no pot votar partits neerlandòfons. Es tracta d'una discriminació flagrant i, no debades, la partició d'aquesta circumscripció, demanada insistentment pels partits flamencs, es troba al cor de l'actual atzucac de la política belga. Per aconseguir-la, però, cal que tant els diputats flamencs com els valons hi donin suport, i, de moment, encara no l'ha obtingut.

L'altre tema és l'intent dels francòfons d'eixamplar els seus drets lingüístics en municipis de la Regió de Flandes, limítrofs amb la regió de Brussel·les-Capital. En l'actualitat, sis d'aquests municipis flamencs ja compten amb facilitats lingüístiques, i la pressió per incrementar-ne el nombre és constant, si bé es troba amb una oposició aferrissada de les autoritats flamenques, que consideren que el procés de bilingüització és una porta oberta cap a la *franchification* de Flandes, atès el nul interès dels francòfons per integrar-se lingüísticament.

Josep Sort

Actes organitzats per Reagrupament Barcelonès

El 23 d'abril es va fer una parada de llibres a les Rambles, per la que van passar els candidats de la coalició "Unitat per Barcelona". També van signar llibres els escriptors Miquel Giménez, Víctor Alexandre i l'editor Quim Torra.

El 30 d'abril Reagrupament Sarrià-Sant Gervasi va montar parada a la Fira del Comerç del barri de Sarrià i va comptar amb la presència del candidat de Rcat a l'Ajuntament Ignasi Planas, que va visitar les diferents parades.

El 29 d'abril els companys de Les Corts i Sants-Montjuïc van organitzar un sopar amb l'Ignasi Planas i la Pilar Altarriba, els dos primers candidats de Rcat a les eleccions municipals de Barcelona dins de la coalició "Unitat per Barcelona".

Amb Barcelona i altres poblacions es va acabar el 10 d'abril la consulta sobre la independència organitzada per la societat civil, que es va iniciar el 13 de setembre del 2009 a Arenys de Munt. No faré la valoració de la consulta en termes de resultats i participació, sinó pel que fa als objectius que ens vàrem marcar quan vàrem iniciar el procés.

El primer objectiu era la presa de consciència de la població sobre el dret a l'autodeterminació. En aquest sentit, no només s'ha aconseguit que una gran part de la població cregui que tenim dret a exercir-lo, sinó que també s'ha aconseguit ampliar els partidaris de la independència. I ha estat així perquè la consulta ha aconseguit atraure gent a priori no independentista. I quan algú fa per primer cop el pas de preguntar-se sobre la independència, normalment acaba responent sí.

El segon objectiu que ens vàrem marcar va ser la convocatòria d'un referèndum oficial sobre la independència. Cal recordar que el juny del 2009 vàrem presentar una primera ILP per a la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació amb més d'11.000 promotors. El rebuig per part de la mesa del Parlament a tramitar la Iniciativa Popular va fer que Arenys de Munt convoqués la seva consulta amb la pregunta que proposàvem a la ILP. A partir d'aquell moment, han estat diversos els intents per tal que el parlament convoqués un referèndum oficial i, de moment, tots han fracassat.

El doctor Moisès Broggi, reagrupat, també va votar en la consulta del 10-A

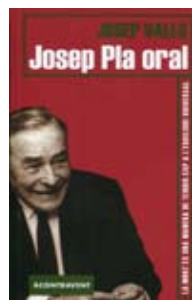
El passat 14 d'abril vàrem tornar a presentar una ILP que, en aquests moments està en tràmit d'admissió. En el proper article a La Veu faré la valoració d'aquesta i les anteriors ILPs, però vull acabar remarquant que a Reagrupament sempre hem dit que un referèndum no és possible dins l'estat espanyol i que la via és la declaració unilateral d'independència. I així ho seguim defensant, perquè el fet de convocar un referèndum amb l'estat espanyol en contra, és en si mateix una declaració unilateral. Per això, quan al juny del 2010 alguns patriotes van presentar una proposta que intentava ser constitucional, nosaltres ens hi vàrem oposar. Perquè el dret a l'autodeterminació no pot estar condicionat a la voluntat de l'estat espanyol. L'única manera d'exercir aquest dret és amb un acte de sobirania i desobediència del nostre Parlament.

Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

Aforismes genuïns de Josep Pla

El recull *Josep Pla oral* que, oportunament en el 30è aniversari de la mort de Pla, publica Acontravent, sorprèn el lector que hagi llegit alguna de les seves obres perquè de seguida hi reconeix la mateixa veu, la veu característica de l'escriptor de Palafrugell. No sabem fins a quin punt d'exactitud l'autor del recull, Josep Valls, ha pogut reproduir les paraules de Pla, però sovint ens fa l'efecte d'estar davant d'un nou volum de l'obra de l'empordanès. Valls ha aplegat una sèrie de frases que ell havia pogut escoltar en multitud de converses que havia mantingut amb Josep Pla des de 1972 fins al final de la seva vida, l'abril de 1981, ara fa trenta anys. Inevitablement, el Pla que emergeix d'aquest recull és un Pla madur, vell i escèptic, però alhora molt lúcida i brillant. No sabríem dir si Pla escrivia tal com parlava o parlava tal com escrivia, però aquesta continuïtat entre l'oral i l'escrit estem convençuts que hauria complagut molt al nostre escriptor, que perseguia una prosa diàfana i intel·ligible. En qualsevol cas, aquest recull esdevé un destil·lat planià de primera magnitud, molt adient tant per a qui es vulgui iniciar en el pensament i l'escriptura de Pla com per a qui ja el coneix i en vol assaborir un nou tast. Com a mostra, llegiu una de les nostres citacions preferides, que, sens dubte,

sintetitza la filosofia de la vida de Pla: "Hi ha algunes coses que no semblen d'aquest món: l'escultura grega, un parell de cants de la *Divina Comèdia* i la *pasta asciutta*".

Una magnífica escriptura insignificant

Si Valls ens ofereix un Pla genuí però vell, el recull *Aigua de mar* registra segurament el Pla més jove que podem entreveure en tota a la seva obra. Properament, 'La butxaca' publicarà una selecció dels textos d'aquest recull, que correspon al volum 2 dels 46 que integren l'obra completa publicada per Destino i que ara es pot obtenir a les llibreries per mitjà del sistema d'edició sota comanda. *Aigua de mar* conté –en paraules del mateix

Pla– la literatura narrativa que hauria pogut arribar a fer si no li ho hagués impedit la "dispersió periodística" a què es va haver de dedicar. Encara que el recull hagi pogut rebre una reelaboració per part del Pla madur al moment d'editar les obres completes, ens sembla que no ha estat pas tan forta com en altres obres, especialment, *el Quadern gris*. El recull *Aigua de mar* ens ofereix l'escriptura amb què Pla s'iniciava i que ell anomena "escriptura insignificant", si bé ho expressa així no pas per falsa modestia, sinó per a oposar-la a la "literatura bufada, retòrica i triomfalista" que li desplaïa. No es deixin enganyar: aquests textos semblen desproveïts d'artifici literari o d'elaboració artística, però només aparentment: al darrere hi ha molt d'ofici i enginy literari. Val la pena llegir aquesta prosa sobre peixos, pescadors, gent de mar i gent de terra, homes i dones empordanesos, contrabandistes, navegació, menjars, vins, tavernes, borrarxeres, paisatges, històries, etc. El jove Pla es descriu a si mateix de manera poc benivolent respecte als personatges del seu entorn palafrugellenc, com el vital Hermós: "Jo que tinc tants anys menys que ell i sento la joventut a les venes no sóc més que un aprenent tronat d'escriptor i un cul de cafè recalitrant i absurd". No se'l creguin, es tracta d'un gran escriptor, que si hagués escrit tan sols la meitat dels textos d'*Aigua de mar* ja mereixeria ocupar un capítol important de qualsevol literatura. Afortunadament, la literatura a què cal adscriure Pla és la catalana.